

Dienst Justitiële Inrichtingen
Ministerie van Justitie en Veiligheid

balans

APRIL 2018 | JAARGANG 49 | MAGAZINE VOOR MEDEWERKERS DIENST JUSTITIËLE INRICHTINGEN

Jules zat in de bajes
en geeft nu hoop aan anderen

Gijzelingsoefening in beeld
Het moet allemaal zo echt mogelijk

Ambassadeurs
Collega's uit het hele land vormen hét gezicht van DJI

Zelf filmpjes maken
In DC Rotterdam werkt het

Toen... in 1980

► Jeroen van den Nieuwenhuizen | 📷 privé-collectie

Willem Helfrich begon in augustus 1980 zijn opleiding tot gestichtswacht. Tegenwoordig werkt hij voor het SCC I in Veenhuizen. Hoe was het toen, hoe is het nu?

Willem: 'In 1980 kwam ik een vacature voor gestichtswacht tegen. Dat leek me wel wat: ik wilde graag uit Harlingen weg en als gestichtswacht kon je overal in het land werken. Ik werd aangenomen en kreeg een karabijn en Walther P5 als bewapening. Sinds 1984 hebben bewa's de plaats van gestichtswachten overgenomen. De foto is uit augustus 1980, op de schietbaan in Veenhuizen. Daar kregen we een verkorte opleiding van acht weken. Ik sta in het midden, de derde van links, met zonnebril. Het is een bijzondere foto, omdat die lichting de eerste was met vrouwelijke gestichtswachten. Gewalientjes, werden die genoemd. Voor die tijd werkten er nauwelijks vrouwen in het gevangeniswezen.

Na de opleiding zwermden we uit over het land, maar de directie in Veenhuizen had de eerste keus. Die pikte de sportiefste collega's eruit. Veenhuizen wilde namelijk per se elk jaar het NSG Sporttoernooi winnen. Ik was kennelijk niet sportief genoeg en mocht het land in. Ik ben toen een paar keer gedetacheerd naar inrichtingen met een personeelstekort. Zo moest ik

een keer naar het HVB Rotterdam. Ik werd opgewacht door een bewaker die zei: "Hier heb je de sleutels en op het bureau ligt het dagprogramma. Succes!" Gelukkig was er een gedetineerde die precies wist hoe het werkte. Ik stelde me aan hem voor en hij zei: "Aha, ze hebben weer een blik gewa's opengetrokken."

Ik kwam terecht in de strafgevangenis en het gevangenisziekenhuis in Scheveningen. Vanaf 1985 tot 2001 heb ik als bewaker in de Blokhuispoort in Leeuwarden gewerkt. Toen ik er voor het eerst kwam, leek het alsof de tijd had stilgestaan. Het was een oud, stoffig gebouw en het rook overal naar lysol en urine. Er waren toen nog geen toiletten op cel; 's nachts moesten gedetineerden een po gebruiken. Er heerste bovendien nog een militaristisch bewind. Met de komst van een nieuwe directeur ging er een frisse wind waaien. De Blokhuispoort groeide uit tot mijn tweede huis. Ik heb er een geweldige tijd gehad.'

Hoe gaat het nu met Willem?
Lees verder op pagina 35 ➡

Inhoud

APRIL 2018 | JAARGANG 49

- 2 Toen... in 1980
- 4 Voorwoord
- 6 Gijzelingsoefening
- 10 Even Luchten
- 13 Column Annette
- 13 In Memoriam
- 16 Ambassadeursdag
- 20 Ontsnapping met een helikopter
- 22 Oude en nieuwe collega's
- 25 UEFA in PI Dordrecht
- 28 Praten over je vak
- 32 Veteranen bij DJI
- 34 Jubilea
- 35 Nu... in 2018
- 36 Momentopname

Balans is het personeelsmagazine van DJI en wordt digitaal verstuurd naar alle medewerkers en op papier verspreid op alle locaties van DJI. Suggesties of opmerkingen? balans@dji.minjus.nl

Hoofd- en eindredactie: Nienke Ledegang
Redactie: Coen Heil en Marieke Maas

Beeldredactie en traffic: Mariëlle Weststrate
Coverbeeld: UEFA

Aan dit nummer werkten mee: Jules Coenegracht, Annette Dekkers, Taco van der Eb, Fokke Eenhoorn, Rien Linthout, Mieke van Meer, Jeroen van den Nieuwenhuizen, Arenda Oomen, Friederike de Raat, Riesjard Schropp, Things to make and do

Vormgeving en druk: Xerox/OBT, Den Haag

©Ministerie van Justitie en Veiligheid, Dienst Justitiële Inrichtingen, Afdeling Corporate Communicatie
Overname van (delen van) artikelen kan alleen met toestemming van de redactie

Ambassadeur

In februari was ik op de allereerste ambassadeursdag van DJI. In het vergadercentrum van PI Nieuwersluis kwamen collega's uit het hele land bij elkaar voor een kennismaking. Hier zaten de mensen die zich de komende tijd gaan inzetten als het gezicht van DJI. In filmpjes, als fotomodel, op social media...

Ik kreeg er veel energie van. Wat mooi dat er zoveel DJI'ers zijn die zo trots zijn op hun werk dat ze daar graag iets van laten zien aan de buitenwereld. Ik denk dat het goed is dat dat ook steeds meer gebeurt. Natuurlijk

moeten we de nodige privacy in acht nemen, maar het kan geen kwaad dat diezelfde buitenwereld een beter beeld krijgt van wat er nu eigenlijk allemaal gebeurt achter onze gesloten deuren. Mede daarom zijn we steeds actiever op social media, en hebben we sinds kort ook een eigen LinkedIn-pagina. In no time had deze meer dan 1000 volgers! Via verschillende kanalen zul je de ambassadeurs van DJI tegenkomen. Leuk om een beetje in de gaten te houden, en om te delen in je eigen netwerk. In deze Balans vind je een verslag van de ambassadeursdag en maak je kennis met een

paar van onze ambassadeurs. Wij stelden hen de vraag: waarom wil je ambassadeur van DJI zijn? Ik daag jou als DJI'er uit om ook over die vraag na te denken: waarom zou jij een goede ambassadeur van DJI zijn? Misschien vind ook jij hernieuwde energie om je werk met plezier uit te oefenen.

Nienke Ledegang
Hoofdredacteur Balans

Met eigen filmpjes wordt alles duidelijk

Beelden zeggen meer dan woorden

→ Nienke Ledegang | Riesjard Schropp

Hoe warm je een maaltijd op in de magnetron? Het is zo simpel, maar de meeste ingesloten in DC Rotterdam spreken geen Nederlands of Engels. Een geschreven gebruiksaanwijzing is niet toereikend. Het personeel van het detentiecentrum heeft er iets op gevonden. Met hulp van de app Gpal ziet het ene na het andere instructiefilmpje het levenslicht. Het blijkt een gouden greep.

De instructiefilmpjes zijn ultrakort – zelden langer dan 20 seconden – en behandelen allerlei

thema's. Naast het filmpje over de magnetron zijn er bijvoorbeeld filmpjes over de celinventaris, over het verwisselen van een vuilniszak, over boodschappen doen... 'Kleine' onderwerpen die je op een eenvoudige manier kunt uitleggen en de meeste huisregels. In de leefruimtes liggen tablets met daarop de app Gpal. Op een grote kaart staan allerlei onderwerpen met daarbij een QR-code. Daarmee kunnen de ingesloten een filmpje activeren.

De filmpjes worden gemaakt door de eigen medewerkers van DC Rotterdam met een simpele camera. Nadia Valk, die het project leidt, zegt: 'Het is niks fancy's, het gaat om de boodschap en niet om hoe professioneel het filmpje gemaakt is. Dat is tegelijk de grote kracht. Want een opname en het editen ervan duurt vaak niet meer

“Het is niks fancy's, het gaat om de boodschap en niet om hoe professioneel het filmpje gemaakt is”

dan drie of vier minuten. Zoals bij die magnetron. Een collega van mij loopt de cel binnen, opent de magnetron, zet er een maaltijd in en drukt op een knop. Eronder verschijnt de ondertiteling in het Engels. Meer is het niet. Op die manier is het een kleine moeite om een breed scala aan filmpjes te maken.' 'Het worden er steeds meer', zegt Nadia enthousiast. 'Naast filmpjes voor ingesloten gaan we ook de dienstinstructies verfilmen voor het personeel en we willen ook filmpjes voor de afdeling zorg maken. De toepassingen zijn eindeloos. Zo is het ideaal om nieuwe collega's met hulp van filmpjes wegwijs te maken. Bijvoorbeeld door te laten zien hoe je bezoek moet aanmelden. We merken dat nieuwe, jonge mensen vaak helemaal niet gewend zijn aan het doorlezen van lappen tekst. Met een

filmpje haal je op een efficiënte manier een beter resultaat.'

De filmpjes hebben een positief neveneffect: collega's blijken het erg leuk vinden om als 'acteur' op te treden. 'Er kloppen steeds vaker collega's bij me aan die óók willen meedoen aan een filmpje', zegt Nadia. 'Het is ook leuk en een welkome afwisseling op de normale werkzaamheden. Bovendien hoorde ik één collega al zeggen: ik heb het idee dat ik na het maken van dit filmpje na al die jaren nog scherper ben op mijn eigen werk dan voorheen.'

Wil je een keer komen kijken hoe Gpal er in de praktijk uitziet? Dan ben je van harte welkom. De collega's van DC Rotterdam vertellen er graag meer over. Communicatie-dcr@dji.minjus.nl ■

Nadia: 'Er zijn steeds meer collega's die óók willen meedoen aan een filmpje.'

G-oefening

Alarm, barricades en chaos

► Marieke Maas | 📷 Taco van der Eb

Het is een vroege, mistige maandagochtend als in de grote vergaderkamer in het bijgebouw van de PI Almere de eerste collega's binnendruppelen. Vandaag is het tijd voor de grote "G-oefening" ook wel gijzelingsoefening. Een spannende dag want 's middags gaat de PI een half uur voor de buitenwereld letterlijk "op slot".

In de vergaderkamer zitten niet alleen collega's van PI Almere, ook is er een speciaal ingehuurd acteursteam en een aantal politiemensen van de Politie Almere-Buiten. Eric van IJsseldijk, teamleider Beveiliging, heeft de oefening samen met het Opleidingsinstituut bedacht en neemt het woord. 'Het belangrijkste doel vandaag is om de neuzen dezelfde kant op te krijgen en dat we weten wat we aan elkaar hebben in het geval van een dergelijke crisis.' Het nieuwe aan deze oefening is dat de inrichting vandaag in een dag-situatie oefent. 'Normaal gesproken doen we een oefening als deze 's avonds', vertelt Eric. 'Overdag gaan we voor een half uur even "op slot" en dat maakt het extra spannend.

Leveranciers en bezoekers kunnen de PI niet in en uit en ook de communicatiemogelijkheden zijn beperkt. De gedetineerden weten dat er een oefening is en daarom op cel moeten blijven.'

Vandaag wordt een opstand nagebootst op een leegstaande afdeling van de PI. Een aantal collega's van de PI hebben zich als vrijwilliger opgegeven om gedetineerde te spelen. Samen met de acteurs zorgen zij voor tijdelijke onrust. Taak aan de collega's van het Operationeel Team (O.T.), de inrichtingsonderhandelaars en het crisisteam om deze oefening tot een goed einde te brengen. ■

Opstand op de afdeling. De camera's worden afgedekt, een collega is overmeesterd en de vrijwillige "gedetineerden" barricaderen de deur. De grote G-oefening is begonnen. In het bijgebouw van de PI gaat het alarm af.

In de grote vergaderkamer heeft het Operationeel Team (O.T.) zich inmiddels verzameld. Dit zijn alle teamleiders van de afdelingen en de directie van de PI. De "plotter" houdt op een bord een centraal overzicht bij, waarop alle in- en uitgaande informatie wordt 'geplot' (geschreven). Het O.T. neemt het besluit hoe er wordt gehandeld.

Een zogeheten “runner” loopt heen en weer tussen het O.T. en de inrichtingsonderhandelaars om de eisen van de gijzelnemer te bespreken. Een runner is één van de inrichtingsonderhandelaars die de gesprekken voert met de gijzelnemer.

Vanuit de regiekamer voert Eric van IJsseldijk overleg met het crisisteam. In het midden zit de regisseur van het acteursteam die het scenario van de acteurs nauwlettend in de gaten houdt. De politie is de schakel voor eventuele communicatie naar buiten.

De gijzelnemer voert een verhitte discussie met de inrichtingsonderhandelaars. De spanning loopt hoog op.

Het O.T. besluit uiteindelijk om het Intern Bijstandsteam (IBT) in te schakelen om de gijzeling tot een einde te brengen.

even luchten

Gedetineerden Vught kopen cadeaus voor zieke kinderen

Een bijzondere actie van gedetineerden in PI Vught voor zieke kinderen in het Jeroen Bosch Ziekenhuis in Den Bosch: zij legden een tijdlang geld opzij en konden zo onder meer iPads, setjes oordopjes en spellen voor de Playstation kopen voor de kinderafdeling van het ziekenhuis. In het stadsblad van Den Bosch, dat aandacht schonk aan de actie, legt PIW'er Jan de Gouw uit PI Vught uit: 'Het begon met een gedetineerde die op tv een documentaire over een afdeling kinderoncologie had gezien en daar echt door

geraakt was.' Zo ontstond het idee om elke week vijftig cent opzij te leggen en zo iets voor de kinderen te kunnen doen. Veel gedetineerden deden mee, ruim 150. In totaal werd meer dan 7000 euro opgehaald. Dat was vorig jaar, met als climax een sponsorloop in juni waarmee de gedetineerden 1100 euro ophaalden. Begin dit jaar zijn ze weer opnieuw begonnen met actie voeren. De stichting Presents from Prisoners die naar aanleiding van dit initiatief is opgericht, wil graag uitbreiden naar meer inrichtingen in het land. ■

Het Grote Bajesdictee in PI Zwaag

Het is alweer even geleden: op 30 november organiseerden het onderwijs en de bibliotheek van PI Zwaag het Grote Bajesdictee, in het kader van de aanpak van laaggeletterdheid.

Dit dictee werd voorgedragen door Glenn Helder, ex-profvoetballer en international, die tien jaar geleden in PI Zwaag gedetineerd heeft gezeten. Als een echte schoolmeester las hij, zin voor zin, een stukje voor uit zijn boek "Van A(rsenal) naar B(ajes)". Na afloop was er gelegenheid aan Glenn vragen te stellen, waarbij hij de deelnemers gepassioneerd een hart onder de riem stak met zijn boodschap dat, hoe diep je ook gezakt bent, er een weg terug is naar boven door naar jezelf te wijzen en de juiste keuzes te maken. Het dictee werd gehouden voor twee categorieën: laaggeletterden en "normaal"-geletterden. De prijswinnaars ontvingen een door Glenn gesigneerd boek. ■

Gerard Bakker nieuwe hoofddirecteur DJI

Gerard Bakker wordt per 1 juli de nieuwe hoofddirecteur van DJI. Hij volgt Peter Hennephof op, die onlangs is benoemd tot gemeentesecretaris van Den Haag. Bakker is nu nog bestuursvoorzitter van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers.

Met de komst van Gerard Bakker is de hoofddirectie weer compleet. Samen met plaatsvervangend hoofddirecteur Annelore Roelofs vormt hij straks de hoofddirectie van DJI.

Gerard Bakker is sinds december 2014 bestuursvoorzitter van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA). Voor het COA was hij directeur Mededinging bij de Autoriteit Consument & Markt. Daarvoor gaf hij leiding aan diverse handhavingprocessen bij de Douane en de FIOD -ECD. Gerard Bakker is vorig jaar november gekozen als overheidsmanager van het jaar. Hij studeerde Fiscaal Recht aan de Universiteit Leiden en promoveerde in de Criminologie in Gent (B). Gerard over zijn komst naar DJI: 'Vereerd voel ik mij om te mogen werken voor DJI, een bijzondere organisatie binnen Justitie en Veiligheid. Met een uitdagende taak en – dat treft mij steeds weer – medewerkers die een grote betrokkenheid en een sterk verantwoordelijkheidsgevoel

hebben. Ik kijk ernaar uit om de DJI-collega's in het land te ontmoeten. We hebben allemaal dezelfde uitdaging: het realiseren van de opgaven waar DJI voor staat.' Het COA en DJI werken als ketenpartners al jaren intensief samen. Bij de Gesloten Gezinsvoorziening in Zeist werken zij aan de begeleiding van gezinnen die moeten terugkeren naar hun eigen land. En zo'n drie jaar geleden, toen grote stromen asielzoekers naar Nederland kwamen, werden asielzoekers opgevangen in leegstaande inrichtingen. Eind 2015 werd vanwege de hoge nood een gedeelte van PI Alphen aan den Rijn tijdelijk leeg gezet om asielzoekers opgevangen. Medewerkers van het COA als DJI werkten in deze periode samen op deze locatie. ■

Nieuwe uitstraling DJIzien

DJIzien, het digitale relatiemagazine van DJI, heeft een nieuwe look. De opfrisbeurt gebeurde in samenwerking met het ministerie van Algemene Zaken. Dat biedt een eigen platform voor digitale magazines. Hiermee sluit de nieuwe uitstraling van DJIzien naadloos aan bij andere overheidsmagazines. DJIzien is voortaan te vinden op magazines.dji.nl/djizien. Wijs jouw relaties buiten DJI gerust op het bestaan van DJIzien. Zij kunnen een gratis abonnement krijgen via abonneren.rijksoverheid.nl ■

even luchten

Gedetineerde exposeert in PI Ter Apel

Hij schildert soms wel 15 uur per dag. Een gedetineerde uit PI Ter Apel maakt zoveel mooie schilderijen dat het dit najaar tot een eigen expositie in de bibliotheek en gang van de PI heeft geleid. Enkele medegedetineerden maakten schildersezels en lijsten om de schilderijen te kunnen tentoonstellen.

Plaatsvervangend directeur Marja Thomas zei bij de opening: 'Dit is de eerste expositie binnen onze inrichting en zeker niet de laatste. Het is ook nog eens een bijzondere plaats voor een expositie. We hebben hier mensen uit veel landen, met veel verschillende culturen en talen. Een ieder moet een goede manier vinden om zijn tijd achter de deur makkelijker te maken. Je hebt gezegd: het is een

droom van mij, een eigen expositie. En nu heb je je eigen expositie.'

De Hongaarse gedetineerde schildert canvasdoeken van onder meer het Koninklijk Huis, politici, acteurs en bijbelfiguren. Tijdens een bezoek van de bisschop van het bisdom Groningen-Leeuwarden begin april overhandigde hij een van zijn schilderijen aan de bisschop. ■

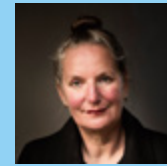
DJI actief op LinkedIn

Dit voorjaar is DJI live gegaan met een bedrijfspagina op LinkedIn. DJI gaat in 2018 meer gebruikmaken van social media. Hiervoor worden de komende tijd nieuwe corporate social media accounts opgezet. Het doel is om DJI meer 'gezicht' te geven in de media en op social media. Dit doet DJI door in 2018 vaker medewerkers van DJI aan het woord te laten over hun werk.

Op de bedrijfspagina op LinkedIn is bijvoorbeeld al aandacht besteed aan de uitvoeringspraktijk van DJI en de landelijke wervingscampagne voor nieuwe medewerkers. Heb je zelf een LinkedIn account? Volg dan de DJI bedrijfspagina en deel en like de berichten binnen je eigen netwerk. Heb je ideeën of zijn er onderwerpen waar DJI aandacht aan kan besteden? Laat het weten.

Via socialmedia@dji.minjus.nl kun je al je vragen stellen en ideeën delen over social media. ■

Column Annette

Verdrietig

Soms word je extra geraakt door een verhaal. Bijvoorbeeld omdat het van ongelukkig toeval aan elkaar hangt. En omdat ongelukkig toeval zo vaak dezelfde mensen overkomt. Die gedachte overviel me bij het verhaal van de jongeman tegenover mij. Hij was in Amsterdam gearresteerd. Onterecht, zo bleek achteraf. Op het moment van aanhouding had hij geen telefoon bij zich en hij wist geen telefoonnummers uit zijn hoofd. Voor de buitenwereld was hij dus ineens spoorloos verdwenen. En dat duurde maar liefst vijf maanden.

Zijn vriendin was net verhuisd naar een andere stad en hij wist haar nieuwe

adres niet. Wel had hij zijn moeder een brief geschreven, maar die kende zijn vriendin niet en had ook geen adres of telefoonnummer van haar. Zijn vriendin was in verwachting van hem. Ze wilden kinderen samen. Toen hij echter plotseling verdween, was ze ervan overtuigd dat hij haar in de steek had gelaten. Ze hadden immers net voor zijn arrestatie ruzie gehad. Daarom had ze een abortus gepleegd.

Toen hij na vijf maanden vrijkwam, bleken allerlei spullen van zijn kamer gestolen. Zijn iPhone, een fiets, de tv. Gelukkig had zijn mentor nog een oude telefoon van hem, met daarin

het telefoonnummer van zijn vriendin. Hij belde haar direct op. Ze huilde: "Waar was je?" Ze vertelde ook dat ze, toen ze niets meer van hem hoorde, naar het politiebureau had gebeld voor informatie. Niemand die haar vertelde dat hij vast zat. Later hoorde ik dat hij verhuisd is naar zijn vriendin. Ze zijn nog steeds samen.

Ik hoop dat het goed met hen gaat. ■

Annette werkt als casemanager in JC Zaanstad. Voorheen was zij creatief consultant en medewerker Re-integratiecentrum in PI Zwaag.

in memoriam

Wolfgang Schär

Werkmeester | PI Almelo

Op 30 november 2017 is onze geliefde en zeer gewaardeerde collega Wolfgang Schär na een oneerlijke strijd uit het leven weggenomen. Wolfgang heeft slechts 55 jaar van het leven mogen genieten. Hij begon in 2000 als werkmeester in PI Almelo. Op dinsdag 5 december is er in

de PI, mede op verzoek van de familie, een herdenkingsdienst voor Wolfgang gehouden. Samen met de collega's is er op gepaste wijze afscheid genomen. Wij zijn dankbaar voor alles wat hij voor ons heeft betekend en kijken terug op vele jaren van zeer fijne samenwerking. Wij bedanken Wolfgang dat hij onze collega was, maar vooral een behulpzame vriend wilde zijn.

Martin Korevaar

Senior Functioneel Beheerder | Directie Informatievoorziening

Met ongeloof en grote verslagenheid ontvingen wij op zaterdag 3 maart het bericht dat onze collega Martin Korevaar na een moedige strijd is overleden. Martin was al enige tijd ziek en vond het bijzonder fijn om steun te krijgen van zijn collega's gedurende deze periode. Wij herinneren hem als een bijzonder positieve en sportieve collega die altijd

in was voor een praatje. Ook zijn altijd brede glimlach zullen we niet snel vergeten.

Martin is op 1 april 2009 in dienst getreden bij DJI. Hij is toen begonnen bij SSC-I als Senior Applicatie Consultant. Op 1 augustus 2013 is hij samen met een functioneel beheer-team overgeplaatst naar de Informatievoorzieningsdienst. Vanaf die periode werkte hij als Senior Functioneel Beheerder bij de Directie Informatievoorziening. In de tussentijd werkte hij ook tijdelijk bij de projectorganisatie Dienstenmanagement.

Onze gedachten en medeleven gaan uit naar zijn vrouw en kinderen, familie, vrienden en collega's. Wij wensen iedereen veel sterkte toe met het verwerken van dit verlies.

Directie en medewerkers Directie Informatievoorziening.

Papieren laten slingeren? Dat kan je duur komen te staan

Privacy gaat iedereen wat aan. Dat is het motto van de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) die op 25 mei ingaat. Mensen krijgen met die wet meer te zeggen over het gebruik van hun persoonlijke gegevens en organisaties moeten zorgvuldiger met die gegevens omgaan. Dat betekent nogal wat.

✍ Nienke Ledegang | 📷 Things to make and do

Zeg eens eerlijk, wie vindt het een prettig idee als zijn persoonlijke gegevens zomaar openbaar worden gemaakt? Niemand. Tegelijkertijd leven we in een wereld waar privacy in een rap tempo een heel nieuwe dimensie heeft gekregen. Veel mensen deinzen er niet voor terug om hun persoonlijke leven te delen op social media of voor een gratis app hun hele contactenbestand weg te geven. Dat is hun eigen keuze, zul je denken. Maar denk eens aan bellen in de trein, het delen van informatie in een mailtje of het vergeten van belangrijke printjes op een kopieerapparaat. Een groot grijs gebied, waarbij we ons er vaak niet van bewust zijn dat we onze privacy of die van anderen schenden.

Nieuwe regelgeving

Zeker bij DJI is privacy een onderwerp om bij stil te staan. We hebben te maken met privacygevoelige infor-

We deinzen er niet voor terug om voor een gratis app ons hele contactenbestand weg te geven

matie over gedetineerden en patiënten, maar ook collega's. We wisselen vaak gegevens uit met collega's of mensen van buiten en zijn ons misschien niet altijd bewust van de regels rondom privacy. Met een nieuwe wet op komst is het een goed moment om onze rechten en plichten weer eens onder de loep te nemen.

Privacy is een grondrecht

Privacy is niet iets nieuws en al lang een grondrecht. Wanneer op 25 mei de AVG de WBP vervangt, veranderen inhoudelijk de regels voor DJI niet zo veel. Nog steeds moeten we uitleggen waarom we de gegevens nodig hebben, niet te veel verzamelen, iedereen goed informeren en zorgen dat de gegevens beschermd zijn.

De lat ligt hoger

Waarom dan een nieuwe wet? Wat duidelijk verandert is de verantwoordingsplicht. We moeten beter documenteren en aantoonbaar de boel op orde hebben. Daarbij moeten we ons voortdurend afvragen of we al die gegevens nou echt nodig hebben. Bovendien krijgen de personen van wie we gegevens hebben meer rechten en moeten hun vragen sneller beantwoord worden. De Autoriteit Persoonsgegevens krijgt ook meer bevoegdheden en kan heel hoge boetes opleggen.

Wat kun je doen?

Bij DJI werken we veel met gevoelige informatie. Het is onderdeel van onze professionaliteit om daar goed mee om te gaan. Dat betekent vooral dat we ons bewuster moeten worden van mogelijke risico's. Dat zit 'm soms in kleine dingen. Heb jij het cv van een kandidaat gekregen die op sollicitatiegesprek komt? Wis het dan na afloop. Of werk je bij de uitgifte van rijkspassen? Vraag je dan af of je écht een kopie van iemands paspoort moet hebben, of dat alleen het noteren van een documentnummer volstaat. Stuur je een mailtje over een gedetineerde? Bedenk vooraf wie er per se in de cc van die mail moet. Bespreek je een voorval met een patiënt aan de lunchtafel? Misschien moet je dat alleen met mensen uit je eigen team doen. Of laat in elk geval de meest persoonlijke details achterwege. Eigenlijk komt het neer op: gebruik je gezonde verstand.

Tip

Als je niet weet of je bepaalde gegevens mag delen, kan het helpen de volgende vraag te beantwoorden: 'Moet die ander deze informatie hebben om zijn/haar werk te kunnen doen?' Als het antwoord op die vraag 'nee' luidt, deel je de gegevens niet. En natuurlijk kun je je leidinggevende vragen hoe te handelen. ■

Mijn leidinggevende wil dat ik de Rijksadressengids uitgebreid invul. Ook met foto. Moet ik dat doen?

Je leidinggevende kan het vragen, maar het invullen gebeurt op vrijwillige basis. Dat je gegevens als je mailadres, telefoonnummer en eventueel je werkadres vermeldt, is logisch. Maar of je andere gegevens invult, bepaal je zelf.

Een collega vraagt mij het privéadres of -telefoonnummer van een andere collega. Mag ik dat geven?

Dat is niet zomaar iets om door te geven zonder dat de andere collega het weet. Het is wel te ondervangen door de vragsteller te zeggen dat hij/zij wordt gebeld. Een werknummer kun je wel geven.

Ik zet medische gegevens van justitiabelen in een systeem. Mag iedereen daarin kijken?

Nee, alleen degenen die betrokken zijn bij de behandeling van een justitiabele mogen de medische gegevens inzien.

Aan de slag als ambassadeur van DJI

‘Een aantal van jullie wordt misschien wel BN’er’, voorspelt Miriam Zeevenhooven. Er komen wat lacherige reacties vanuit de zaal. Van ongeloof misschien, en een beetje van opwinding. Miriam is hoofd van de afdeling Corporate Communicatie van DJI en trapt vandaag in Nieuwersluis de eerste Ambassadeursdag van DJI af.

✂ Nienke Ledegang

Tijdens de Ambassadeursdag wordt van alle ambassadeurs een professionele foto gemaakt.

De ambassadeurs in de zaal, zo'n 50 in totaal, meldden zich afgelopen najaar aan na een oproep van de afdeling Corporate Communicatie. Ze komen uit het hele land en bekleden allerlei functies. Onder hen zijn PIW'ers, verpleegkundigen, ILO'ers, beleidsmedewerkers... Eén ding hebben ze gemeen: ze vinden het leuk om 'het gezicht' van DJI te worden. Om model te staan tijdens wervingscampagnes bijvoorbeeld, of om te vloggen of te bloggen, om actief te zijn op social media of voorlichting te geven over het werk van DJI op scholen en bij andere instellingen. De bedoeling is dat alle ambassadeurs samen een realistisch beeld geven van het werk van DJI. 'Wie kunnen dat beter dan de mensen die dagelijks op de werkvloer van onze inrichtingen staan?', aldus Miriam.

Collega Denise wordt professioneel op de foto gezet.

Stoomcursus

Vandaag krijgen alle deelnemers een stoomcursus 'ambassadeurschap'. Er wordt meer verteld over de do's and don't's, er is een fotograaf die iedereen professioneel op de foto zet en er zijn workshops, bijvoorbeeld de workshop voor modellen of over vloggen. Politievlogger Tess (bijna 20.000 volgers) vertelt over hoe zij haar werk op straat combineert met het publiceren van video's.

Vlogger Tess aan het woord.

Eén ding keert gedurende de dag als een rode draad terug in alle onderdelen, en dat is de professionele verantwoordelijkheid die je hebt als ambassadeur van DJI. Susanne Stehmann, communicatieadviseur en coördinator van het mediateam van DJI legt uit: 'Als je iets over je werk deelt op social media, hoeft dat echt niet per se een ronkend verhaal te zijn. We vragen je niet om reclame te maken voor DJI, we vragen je om een realistisch beeld neer te zetten. Dan kun je soms best zeggen dat je een bepaalde situatie moeilijk of vervelend vond. Maar je werkgever zwart maken, of voortdurend negatief zijn, dat kan natuurlijk niet. Als je iets op social media deelt over je werk, moet je je elke keer afvragen of het verantwoord is. In het begin zullen wij

De ambassadeurs op weg naar de fotoshoot in PI Nieuwersluis.

van Corporate Communicatie ook met je meekijken. Een algemene tip: na je eerste drankje, niets meer posten.'

Vertellen hoe het echt zit

De ambassadeurs-in-spe kijken begripvol, ze hebben zich doorgaans juist aangemeld om DJI op een verantwoorde manier in de spotlights te zetten. Een dame in de zaal: 'Ik erger me aan alle onzin op Facebook als het eens over DJI gaat. Ik sta dan echt te popelen om mensen te vertellen hoe het écht zit.' Een aanwezige collega heeft in Nieuwsuur al een keer iets

Collega Tom deelt zijn ervaringen over social media.

mogen vertellen over de sluiting van de inrichting waar zij werkt. 'Ik heb het toen heel feitelijk gehouden, ook al was ik eigenlijk heel boos. Het mooie is, ik heb het idee dat er daarna wel iets is veranderd.' Een enkeling vraagt zich af hoeveel ruimte er blijft voor eigen inbreng. 'Ik wil me niet vooraf aan allerlei regeltjes hoeven houden', zegt iemand. 'We zullen zien hoe het in de praktijk uitpakt.' Wat de ambassadeurs in elk geval met elkaar gemeen hebben, is de wens om het verschil te maken. Want ze hebben allemaal een verhaal en dat zal de komende tijd steeds vaker verteld worden. ■

Ambassadeurs DJI

Tom is ILO'er in Detentiecentrum Zeist: 'Ik ben hier om te kijken wat DJI mij kan bieden en wat ik DJI kan bieden. Toen de oproep voor ambassadeurs werd gedaan, zeiden mijn collega's: "Tom, ze hebben je nodig." Ik maak vaak filmpjes, vaak voor mezelf, soms om te delen op social media. Ik ben niet zo van binnen de lijntjes kleuren en houd wel van gekkigheid. Mijn sollicitatie voor ambassadeur deed ik ook in de vorm van een filmpje. Als je zo iets op de juiste manier deelt, met de juiste tags, bereik je veel meer. Als ik hoor dat DJI maar 2000 volgers op Twitter heeft, ben ik niet zo onder de indruk. Hoe dat komt? Het is een beetje te stoffig allemaal. Er mag wel wat meer humor in. En veel gericht en slimmer posten, dan schiet het aantal volgers pijlsnel omhoog.'

Seref is complexbeveiligder in PI Krimpen aan Den IJssel: 'Een paar jaar geleden heb ik al een keer een fotoshoot gedaan, met de introductie van de nieuwe dienstkleiding. Dat beviel goed, dus toen ik las dat ze weer mensen zochten, heb ik me opgegeven. Of eigenlijk: mijn vrouw heeft me opgedragen om te reageren. Zij werkt ook bij DJI. Toen ik hier vanmorgen binnenkwam, ging mijn interesse dus eigenlijk vooral uit naar het modellenwerk. Ik ben communicatief ook niet zo sterk. Maar ik hoor nu dat het ook over social media enzo gaat en dat spreekt me toch wel aan. Ik doe zelf veel met Instagram. Van mijn Facebookpagina zal ik eerst wel wat berichten moeten wissen voordat ik daar als ambassadeur kan gaan posten, haha.'

Denise is transportgeleider bij DV&O: 'Ik zag de oproep op intranet en het leek me direct interessant om ambassadeur te worden. Ik ben trots op mijn werk en altijd op zoek naar manieren om mijn werkzaamheden uit te breiden en bereid om bij te leren. In mijn vrije tijd figureer ik op Schiphol bij de hondenleiders en doe ik mee aan EPP trainingen/wedstrijden. Het ambassadeurschap staat nog in de kinderschoenen. Aangezien ik mensen graag motiveer en social media mijn interesse heeft, verwacht ik dat ik die kant op ga en eventueel later voor de dienst ga vloggen.'

Kitty werkt op de arbeid in PI Ter Apel: 'Toen ik nog in PI Almelo werkte heb ik me heel erg ingezet voor het openhouden van de inrichting. Ik ben toen veel nauwer betrokken geraakt bij DJI, ik ben DJI ook heel trouw gaan volgen op social media en zelf ook actief geworden op social media. Ik heb daarvan toen de kracht ervaren. Nu ik op de arbeid werkt en we steeds meer een echt bedrijf worden, moet je daar ook naar buiten toe mee doen, vind ik. Ik moet daar nog wel in groeien, maar als ik enthousiast ben, dan lukt me dat wel. Ik vind alles wat ik vandaag hoor in elk geval heel interessant. Bijvoorbeeld over wat wel en niet mag in de (social) media. Het meeste wat ik hier hoor, klinkt me als logisch in de oren. Ik zou het meeste vanuit mezelf al zo doen.'

Sylvia is verpleegkundig therapeutisch werker in PI Vught: 'De oproep op intranet voor ambassadeurs maakte me onmiddellijk heel enthousiast. Ik zag direct kansen voor mijn eigen werk. Ik ben heel gepassioneerd voor wat ik doe en stuit in de omgeving nog wel eens op onbegrip of onbekendheid. Zeker nu we met G-bedden werken. Dat is vrij nieuw en houdt in dat we bedden reserveren binnen de hoogste zorgswaarte voor mensen die hoogsuïcidaal zijn. Wij hopen dat we hiermee suïcide in detentie kunnen terugdringen. Daar heeft de hele organisatie iets aan. Het lijkt me leuk om bij te dragen aan symposia, om spreekbuis te zijn namens onze afdeling. Ik zou wel het gezicht van DJI willen zijn!'

Spectaculaire ontsnapping uit De Marwei

En weg vloog 'ie

Het is 18 februari 1991, even voor half zes. Een kleine helikopter landt op de luchtplaats van PI De Marwei in Leeuwarden. Een gedetineerde, een Turkse man die kortgeleden is veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf, stapt in en vliegt onder de stomverbaasde blikken van het gevangenispersoneel en andere gedetineerden weg, zijn vrijheid tegemoet. De hele operatie duurt zo'n 20 seconden.

Trouwens, er was nog een gedetineerde die zijn kans schoon zag en de onderkant van de helikopter greep en op die manier probeerde te ontsnappen. Die hield het echter niet vol en liet op meters hoogte los. Dat hij slechts lichtgewond was, kun je een wonder noemen.'

Brommertje

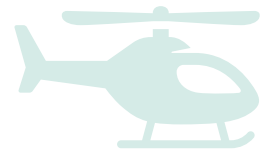
'De helikopter was binnen een kwartier in Drachten', herinnert Hans zich verder. 'Daar was een oud vliegveld van Philips dat niet meer gebruikt werd. In Drachten stond een gereedstaande auto bracht. Binnen de kortste keren was hij op weg naar Turkije. Onbereikbaar voor ons.'

In eigen land werd de gevluchte gedetineerde een ware volksheld, die in allerlei kranten zijn verhaal mocht doen. In Nederland werden naar aanleiding van de ontsnapping de regels aangescherpt. Hans: 'Het gekke is dat we bij de opening van De Marwei, nog niet zo heel lang daarvoor, hebben geoefend met een helikopterontsnapping en we wisten dat het mogelijk was. Toch hebben we besloten om het risico erop te nemen, omdat de kans heel klein was. En het overspannen van de luchtplaats met bijvoorbeeld netten bracht weer andere risico's met zich mee. Toen het eenmaal gebeurd was, hebben we wel andere maatregelen genomen. Bijvoorbeeld dat gedetineerden vooraf nooit weten hoe laat ze mogen luchten. Door te spreiden kun je nooit een afspraak maken met de buitenwereld.'

Mislukte helikopteractie

Het kon niet voorkomen dat er nog wel eens vaker geprobeerd is met een helikopter te ontsnappen. Daarvoor lonkt de vrijheid blijkbaar te veel. In de Geerhorst in Sittard stortte in 1997 een helikopter neer op de binnenplaats. De piloot kwam daarbij om. Hij had pas een paar vlieglessen gehad, waarschijnlijk om een vluchtgevaarlijke Colombiaan te bevrijden. 'Bij dat soort incidenten denk ik altijd terug aan de ontsnapping uit De Marwei', zegt Hans.

'Zoals laatst bij die mislukte helikopteractie in Roermond. Je staat als personeel toch vreemd te kijken als zoiets gebeurt. En eerlijk is eerlijk, veel collega's toonden indertijd toch ook wel respect voor die Turk. Als je dan ontsnapt, dan liever zo dan door een medewerker te gijzelen of erger.'

'Als je dan ontsnapt, dan liever zo dan door een medewerker te gijzelen of erger'

Nienke Ledegang | Arenda Oomen

De volgende dag staan de kranten er vol van. Het is de eerste keer in Nederland dat een gedetineerde ontsnapt met hulp van een helikopter. In *De Telegraaf* constateert een eveneens overrompelde plaatsvervangend directeur Hans Merkus van De Marwei nuchter: 'We waren te laat.'

27 Jaar later blikt Hans terug op die bewuste dag. Hij is inmiddels werkzaam als strategisch inspecteur bij de Inspectie van Justitie en Veiligheid, maar herinnert zich de actie als de dag van gisteren. 'Ik heb het niet zien gebeuren, ik was ergens in het gebouw. Ik hoorde het geluid van een helikopter en voor ik me goed en wel kon afvragen wat er gebeurde, was die helikopter alweer weg. Achteraf vallen dan puzzelstukjes op hun plaats. Zo vond het personeel het al vreemd dat de betreffende gedetineerde in een wit pak midden op de luchtplaats stond. Dat was afgesproken werk.'

Hans Merkus: 'Ik herinner mij de actie als de dag van gisteren.'

De Telegraaf, 19 februari 1991.

Nieuwe collega's

De grote personeelswervingsactie zorgt voor veel nieuwe gezichten bij DJI. In PI Sittard is oude rot Jules Bergmans mentor van nieuwkomer Roy Schulpen. Hoe kijken 'oud' en 'nieuw' naar hun werk als complexbeveiligers?

Nieuwe collega:
Roy Schulpen (43)

Wat deed je voordat je bij de PI Sittard kwam werken?

'Ik ben eerst jarenlang procesoperator geweest bij verschillende bedrijven. Voordat ik hier kwam werken, heb ik anderhalf jaar bij een particulier beveiligingsbedrijf gewerkt. Zo kwam ik erachter dat DJI mensen zocht.'

Waarom heb je gesolliciteerd bij DJI?

'Ik was een beetje aan het intukken bij die baan die ik had bij het particuliere beveiligingsbedrijf, ik zocht een nieuwe uitdaging. De vastigheid sprak me ook aan, je werkt tenslotte voor de overheid. En een leuk salaris is ook niet onbelangrijk.'

Hoe lang werk je nu hier?

'Dat is heel snel gegaan. In oktober vorig jaar heb ik een open sollicitatie geschreven. Ik werd uitgenodigd voor de wervingsdagen in Zoetermeer en sinds 2 januari werk ik hier, in PI Sittard.'

Hoe vond je die wervingsdagen?

'Leuk, maar ook overweldigend. Al de mensen die je spreekt, al de dingen die ze je laten zien. Ik had daar al een gesprek met Jules, die nu hier mijn mentor is. Je krijgt een rondleiding, een speeddate met een afdelingshoofd en directeur, een gesprek met een psycholoog. Wat opviel: Het voelde meteen vertrouwd.'

Het voelde meteen vertrouwd? Kun je dat uitleggen? Het was toch allemaal nieuw voor je?

'Het woord "gerechtigheid" – dat houdt me mijn hele leven al bezig. Ook opkomen voor sociaal zwakkeren vind ik belangrijk.'

Bevalt het tot nu toe, dat werk?
(Als antwoord steekt Roy zijn duim op.)

Hoe was het toen je voor het eerst hier binnenkwam, op je eerste werkdag?

'Opnieuw: overweldigend. Er komt zoveel op je af. Je bent de hele tijd bezig met handjes te schudden van nieuwe collega's. En dan al die nieuwe dingen die je moet leren...'

Een beetje zoals voor iedereen die aan een nieuwe baan begint?

'Nee, voor mij niet. Ik heb best al wat banen gehad, maar dit is anders. Je bent niet in de burgerwereld, dat is het grootste verschil. Je moet stevig in je schoenen staan.'

Hoe ziet een werkdag van jou er uit?

'Hier in Sittard heb je veel verschillende posten. De ene keer zit je op de Centrale Meldkamer, de andere keer ben je bezoeker of zit je op een statische post waar je toezicht houdt op een vleugel. Het is elke dag weer anders. Die variatie bevalt me.'

en oude rotten

'Nieuwe mensen opleiden vind ik een van de leukste dingen om te doen'

Ervaren collega:
Jules Bergmans (56)

Hoe lang werk je al bij de DJI?
'Twaalfenhalf jaar.'

Waar haal jij de meeste voldoening uit in je werk?

'Je moet hier natuurlijk de hele dag waakzaam zijn en blijven. Je wil de dag ongeschonden doorkomen. Soms moet je aan de bak, dan is er agressie, dan heb je een gewelddadige dag. Ik ben lid van het IBT-team, dat is een van mijn nevenfuncties. Ik ben ook DNA-afnemer en betrokken bij de werving van nieuwe medewerkers. Ik ben nu dus praktijkbegeleider van Roy, hij is de derde nieuwe medewerker binnen twee jaar die ik begeleid. Dat vind ik een van de leukste dingen om te doen. Nieuwe mensen begeleiden, instrueren en opleiden. Ik kijk om me heen, ik let goed op. Dan zie ik bijvoorbeeld op een post twee nieuwelingen zitten, dan denk ik: daar moeten we even op letten. Ik vind dat ik ook een voorbeeldfunctie heb.'

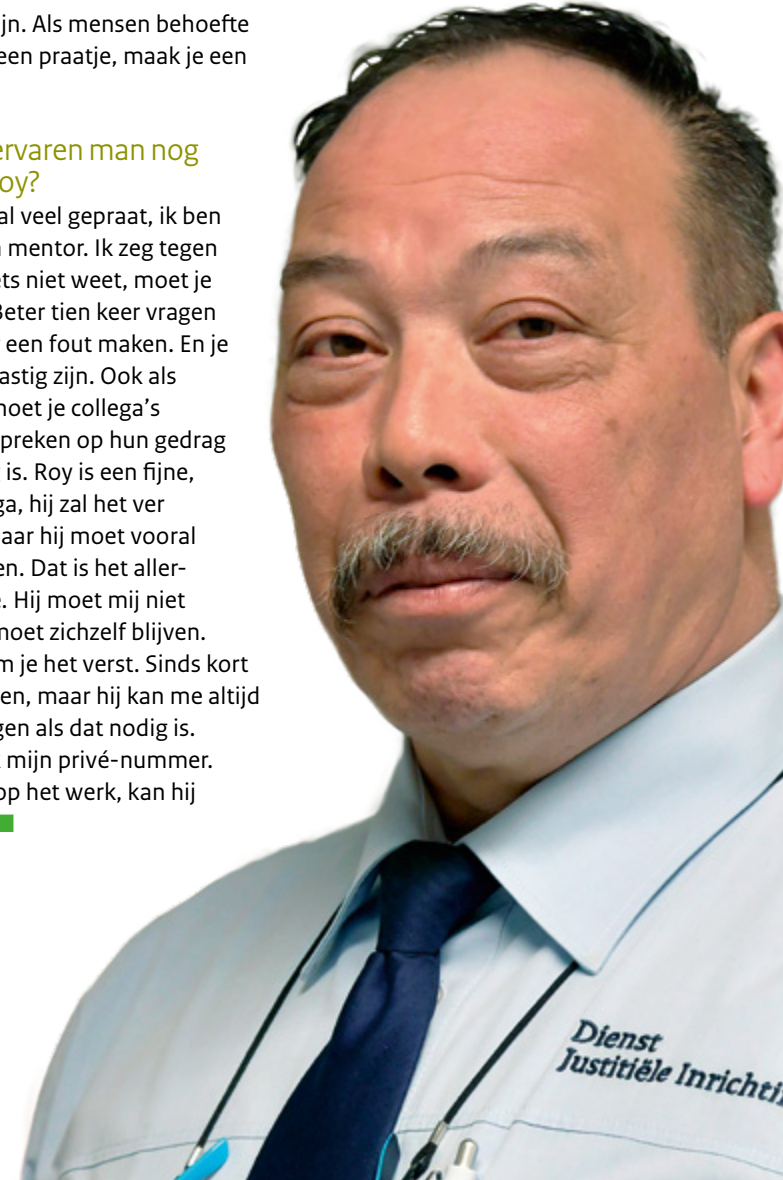
Welke eigenschappen moet je hebben om het goed te doen binnen een PI?

'Je moet niet bang zijn aangelegd, dat om te beginnen. Je moet zelfvertrouwen hebben. De mensen die hier zitten, die zie ik ook als klanten, die moet je fatsoenlijk benaderen en behandelen. Ik probeer een beetje

humaan te zijn. Als mensen behoefte hebben aan een praatje, maak je een praatje.'

Heb jij als ervaren man nog tips voor Roy?

'We hebben al veel gepraat, ik ben tenslotte zijn mentor. Ik zeg tegen hem: als je iets niet weet, moet je het vragen. Beter tien keer vragen dan één keer een fout maken. En je moet standvastig zijn. Ook als nieuweling moet je collega's kunnen aanspreken op hun gedrag als dat nodig is. Roy is een fijne, sociale collega, hij zal het ver schoppen. Maar hij moet vooral zichzelf blijven. Dat is het allerbelangrijkste. Hij moet mij niet nadoen, hij moet zichzelf blijven. Daarmee kom je het verst. Sinds kort werkt hij alleen, maar hij kan me altijd om hulp vragen als dat nodig is. Hij heeft ook mijn privé-nummer. Als er iets is op het werk, kan hij me bellen.' ■

TROTS!

op mijn diploma

Karar Ikla (26) is verpleegkundige in PI Alphen aan den Rijn en deed een tweedaagse cursus verbal judo.

✂ Nienke Ledegang | 📷 Taco van der Eb

Ook trots op je diploma en wil je daarover vertellen?
balans@dji.minjus.nl

Een nieuw bestaan

'Hiervoor werkte ik in een ziekenhuis. DJI kwam bij toeval op mijn pad, nu twee jaar geleden. Ik zag de advertentie voor verpleegkundigen in een bajes. Het mooie aan dit werk vind ik de mix tussen psychische en somatische zorg. Je begeleidt mensen naar een nieuw bestaan. Sommige casussen zijn complex, daar wil je over nadenken en overleggen met collega's.'

Verbal judo

'Voor de cursus verbal judo kreeg ik een uitnodiging van mijn leidinggevende. De opleiding duurt twee werkdagen en gaat om de vraag hoe je mensen het beste kunt benaderen. Ben je je ervan bewust dat jouw reactie ook een reactie oproept bij anderen? En hoe houd je rekening een ander?'

Dilemma's

'We moesten een test maken over normen en waarden. Die liet zien dat niet iedereen dezelfde keuzes maakt. Zo werden ons dilemma's voorgelegd als: gezondheid of eerlijkheid? Ik koos voor gezondheid, omdat je nergens bent als je niet gezond bent. Maar dat wil niet zeggen dat ik eerlijkheid niet belangrijk vind. Of dat ik het niet begrijp als een collega eerlijkheid verkiest.'

Spanning

'Het belangrijkste wat ik tijdens deze dagen heb geleerd is hoe ik mensen op een correcte manier aanspreek en hoe ik de informatie krijg die ik nodig heb. Als een patiënt boos en agressief is, dan moeten wij zorgen dat we de spanning weghalen. Maar als je zelf gespannen bent, is dat lastig. Onze cursusleider zei: hoe meer spanning, hoe dommer je uitspraken.'

Ook privé

'Als je je niet ontwikkelt, dan val je. We hebben een vast opleidingsbudget en ik probeer dat altijd goed in te zetten. Het mooie van een goede opleiding is dat je die privé ook kunt gebruiken. Zoals verbal judo, die komt nog wel van pas bij de discussies met mijn broertjes.'

UEFA maakt filmpje met ex-gedetineerde Jules

✂ Coen Heil | 📷 UEFA

Jules Rasoelbaks (48) verkeerde afgelopen maart heel even in een andere wereld. De ex-gedetineerde en ex-drugsverslaafde fungeerde namelijk als rolmodel in Equal Game, een Europese anti-discriminatiecampagne van de Europese voetbalbond (UEFA). Zo werd de geboren Rotterdammer gevolgd en gefilmd in onder meer PI Dordrecht en in het stadion van de plaatselijke betaald voetbalclub FC Dordrecht: twee partijen die eerder dit jaar een convenant sloten met als doel kwetsbare mensen opnieuw volwaardig te laten participeren in de samenleving.

Lees verder →

‘Mijn tong is nu mijn grote wapen in plaats van mijn handen’

Dat uitgerekend Jules werd uitverkozen door de Europese voetbalbond is met name te danken aan twee Nederlanders: Peter Klomp, hoofd communicatie van de UEFA, en Gerko Brink, die zich voor DJI bezighoudt met het project ‘Werk via Sport’. ‘Peter was in juni 2017 aanwezig bij de Champions League-finale Real Madrid-Juventus in Cardiff’, legt Gerko uit. ‘Vooraf had hij met de UEFA een diner in de nabijgelegen gevangenis Parc Prison en zodoende ontstond de interesse voor detentie. Omdat ik de club Cardiff City al tweemaal had bezocht, werden Peter en ik later met elkaar in contact gebracht en is de bal gaan rollen. Uiteindelijk kwam de hoofdrol terecht bij Jules, die ik weer kende van een project bij FC Dordrecht.’

De nadruk in de korte film van de UEFA ligt op het leven van Jules en laat bovendien zien dat FC Dordrecht gedetineerden een nieuwe kans geeft. Zo ziet de kijker hem schitteren als lid van het veiligheidsteam van de thuisclub tijdens de voetbalwedstrijd tegen Go Ahead Eagles. Daarnaast poseert hij een dag later vakkundig in PI Dordrecht en bezoekt hij later die avond Ninja’s corner, de buurt in Dordrecht waar hij voorheen een schrikbewind voerde.

Geweld uit angst

Wie de goedgeluimde Jules echter een aantal uur van dichtbij volgt, kan zich amper voorstellen dat hij tot 2009 zijn dagen sleet als een drugs-verslaafde die geweld niet schuwde. ‘Ik ben op mijn zestiende het huis uitgegaan. Hoewel het straatleven vervolgens moeilijk was, had ik het thuis moeilijker’, doelt hij op de moeizame relatie met zijn uiterst dominante en hardhandige vader. Maar eigenlijk ontstonden de problemen al toen hij pas zeven jaar oud was en met het gezin verhuisde van Rotterdam naar Hardinxveld-Giessendam. ‘Daar kreeg ik als Surinaamse Nederlander voor het eerst te maken met discriminatie en ben ik me uit een soort angst gaan bezighouden met geweld. Ik dacht: “wat jullie kunnen, kan ik veel beter”.’

Op de middelbare school is er weinig zicht op verbetering. ‘Ik terroriseerde iedereen op de mavo’, verklaart Jules enigszins gegeneerd. Als hij ook nog eens in aanraking komt met drugs is zijn moeder ten einde raad. ‘Ze wilden me alleen nergens hebben’, legt Jules de vinger op de zere plek. ‘Uiteindelijk heb ik tussen 2004 en 2006 in een kliniek gezeten, maar ik viel terug in mijn oude patroon. Totdat ik naar De Hoop GGZ werd gestuurd. Door hen ben ik gaan werken en nu al negen jaar clean.’

Van verslaafde tot gastheer

Uiteindelijk belandt Jules in 2016 bij FC Dordrecht, als ze daar een personeelslid tekortkomen. De club, die graag een beroep doet op mensen van afkickcentrum De Hoop, vraagt de instelling om hulp. Aangezien ik de cursus ‘van verslaafde tot gastheer’ – die de gemeente in het leven heeft geroepen voor gasten van De Hoop – had afgerond kwamen ze bij mij terecht. De samenwerking tussen PI Dordrecht, FC Dordrecht, de gemeente Dordrecht en De Hoop is heel goed. Sport verbreedert en jongeren willen ergens bijhoren. Daarnaast geeft het hen motivatie. Vooral door de liefde voor FC Dordrecht, waar saamhorigheid en verdraagzaamheid hoog in het vaandel staan.’ Inmiddels is Jules, die zesmaal in detentie zat vanwege voornamelijk

gewelddelicten, begeleider en ervaringsdeskundige. Iets wat hem uitermate goed afgaat, gezien alle positieve reacties over hem. Hij is echter niet vergeten waar hij vandaan komt. ‘De Hoop heeft mij vertrouwen gegeven en geïnvesteerd in mij. Daarvoor ben ik de mensen daar eeuwig dankbaar. Echt, ik heb het voorheen in alles gezocht, maar vond het nergens. Totdat ik iemand tegen het lijf liep die me echt raakte. Ik vroeg aan hem: jij bidt en ik word rustig. Hoe kan dat? Toen is mijn leven definitief veranderd en heb ik een rustpunt gevonden. Nu is mijn tong mijn grote wapen in plaats van mijn handen.’

In het hart kijken

Als ervaringsdeskundige weet Jules dus van wanten. ‘Ik spreek onder meer met levenslanggestraften.

Ook bij hen probeer ik in hun hart te kijken. Als ik bijvoorbeeld vraag naar de kinderen, ontdooien ze meestal wel. Van de vijftien gedetineerden krijg ik er misschien één op het rechte pad, maar juist voor die ene doe ik het.’

Op de set van de UEFA volgt Jules braaf alle instructies op met zijn karakteristieke grote glimlach. ‘Ik heb vaak mediagerelateerde dingen geweigerd, maar toen de UEFA zich meldde vroeg ik heel even bedenktijd. Na rijp beraad met mijn vader en een oom heb ik uiteindelijk toegestemd. Deze campagne is zo groot en inspirerend en een mooie manier om veel mensen te bereiken. Vooral diegenen die in de laatste fase van hun detentie zitten, proberen we toekomstperspectief te bieden.’ ■

‘Ik heb het voorheen in alles gezocht, maar vond het nergens’

Het filmpje met Jules is te zien vanaf eind april, als de loting van de halve finale Champions League wordt verricht. Rondom dergelijke activiteiten trekt de website www.uefa.com geregeld zo’n vijf miljoen bezoekers.

Praten over je vak is belangrijk. Dat goed doen is een tweede.

Of je nu in Zaanstad werkt als PIW'er of in Sittard als Bewa, je wilt je werk zo goed mogelijk doen. Maar wat is goed werk eigenlijk volgens jou? En ziet je collega dat hetzelfde? Soms twijfel je over de aanpak van een situatie of loop je in de uitvoering ergens tegenaan. Door volgens een bepaalde werkwijze met je collega's te 'Praten over je vak' leer je van elkaar wat het beste werkt.

► Mieke van Meer | Fokke Eenhoorn

'Door te luisteren naar anderen en jezelf leer je het meest'

Manodj Parmessar: 'Bij 'Praten over je vak' gaat het om meer begrip voor elkaar.'

De omgeving van DJI verandert en de doelgroep wordt steeds complexer. Medewerkers zijn het belangrijkste kapitaal en daarom investeert DJI in hun vakmanschap. Onder andere met gerichte (beroeps)-opleidingen, het delen van kennis en door te leren van de dagelijkse praktijk. Voor het gezamenlijk leren van de praktijk deed DJI inspiratie op bij de Politieacademie. Zo ontstond de methode 'Praten over je vak'.

Leren in 4 stappen

Patrick Vlug is vanuit het Opleidingsinstituut DJI projectleider 'Praten over je vak'. Hij vertelt wat de methode inhoudt en oplevert. 'Met een groep collega's bespreek je in ongeveer 2 uur een concrete gebeurtenis die een van de collega's inbrengt. Dat kan een gebeurtenis zijn waarbij je twijfelde over je aanpak of een situatie waarover veel verschillende meningen bestonden. Maar het kan ook een gebeurtenis zijn die helemaal goed verlopen is. Tijdens de bespreking doorloop je 4 stappen. Zo begin je met de feiten op een rij te zetten. Daarna bespreek je gezamenlijk de beslismomenten: wat dacht je dat er zou gebeuren en wat was je motief om iets wel of niet te doen? Vervolgens bekijkt het team de situatie van verschillende kanten. Had de aanpak het gewenste effect, is er volgens de regels gehandeld en heb je er een goed gevoel bij? Het is goed om je dan als team eens te verplaatsen in een ander. Hoe zou de gedetineerde die situatie hebben ervaren of wat zou een andere afdeling of de samenleving ervan vinden? Zo gebruik je elkaars kennis en kun je tot andere inzichten komen. Misschien concludeer je dat er regels aangepast moeten worden of dat je bepaalde vaardigheden wilt trainen.

Dat is de laatste stap van de methode: wat leer je ervan?'

Veilig voelen

In verschillende PI's hebben collega's deelgenomen aan bijeenkomsten 'Praten over je vak'. Facilitators van het Opleidingsinstituut DJI maakten de teams wegwijs in de methode en begeleidden de gesprekken. Het mes sneed aan twee kanten. De teams leerden werken met de gespreksmethode en ze leerden van praktijk-situaties. Manodj Parmessar, ZBIW'er in JC Zaanstad, is een van de collega's die meedeelde. 'We hebben ingewikkeld werk. Je moet vaak snel een

Trainer Patrick Vlug.

situatie inschatten en een beslissing nemen. Bovendien werk je met een team en een groep patiënten of gedetineerden. Dat heeft ook invloed op je manier van handelen. Ik vind het prettig om met collega's situaties nog eens te bespreken. Nee, het is niet hetzelfde als een incidentevaluatie. Dat gaat over wat er goed en fout ging. Bij 'Praten over je vak' gaat het meer om begrip voor elkaar en om andere inzichten op te doen. Het is niet altijd gemakkelijk om met collega's over je werk te praten. In een van de bijeenkomsten bracht ik een gebeurtenis in, waarbij een

patiënt mij vanuit het niets met een vuist in het gezicht sloeg. Ik vond zelf dat ik na die vuistslag goed gehandeld had en wilde weten wat mijn collega's daarvan vonden. Dan moet je jezelf openstellen en je dus veilig voelen om dat te doen. Niet iedereen kan of wil dat. Inderdaad, praten kunnen we. Dat doen we met onze doelgroep ook. Maar op deze manier over je werk praten zit niet in de DJI-cultuur. De facilitators leren je om tijdens het gesprek te vragen en te onderzoeken in plaats van te oordelen. Uit mijn gebeurtenis kwamen geen concrete leermomenten. Dat hoeft ook niet altijd. Van een bevestiging van je collega's leer je ook.'

Moeite van proberen waard

Patrick denkt dat er een lange adem nodig is om 'Praten over je vak' vast onderdeel van het werk te laten worden. 'Teams moeten er klaar voor zijn en er zelf mee willen werken. De argwaan die er soms is, kan ik plaatsen. Bezuinigingen en werkdruk lijken haaks te staan op "een beetje praten". Toch is 'Praten over je vak' de moeite van het proberen waard. Ik heb als facilitator al mooie gesprekken mogen meemaken. Als een team op onderzoek gaat en echt in gesprek raakt over wat goed werk is. Dan komen de finesses op tafel over de omgang met complexe mensen in een bijzondere omgeving.'

Als het aan Manodj ligt, praat hij in 2018 verder over zijn vak. 'Als er niemand anders wil, werp ik me graag als gespreksleider op. Je kunt leren door een cursus, maar door te luisteren naar anderen en jezelf over wat er in de praktijk gebeurt, leer je het meest. Dat is belangrijk genoeg om tijd voor te maken.' ■

etannenid

In Binnenstebuiten neemt Balans een kijkje in het ándere leven van DJI'ers. Wat drijft, inspireert en ontroert onze mensen in hun vrije tijd? Deze aflevering: Karin Prins, hoofd functioneel beheer bij de Directie Informatievoorziening, doet aan freediving. 'Voor de tv oefen ik met adem inhouden.'

→ Friederike de Raat | Taco van der Eb

Als Karin Prins tijdens haar training in het zwembad van Nieuw-Vennep na zo'n 60 meter onder water te hebben gezwommen nog niet boven is, begin ik me lichtelijk zorgen te maken. Na nog eens 15 meter duikt ze weer op. Ze lacht als ze mijn bezorgde gezicht ziet. 'Dat is nog niks, hoor. Ik heb een Nederlands record op mijn naam staan: 158 meter onder water, zonder zwemvliezen. Dat doe ik in bijna drie minuten.'

Karin, die in 2012 bij DJI kwam werken na een loopbaan als programma-manager in de gezondheidszorg, is haar leven lang al een fervent zwemster en waterpoloster. Zo doet ze nog altijd eenmaal per jaar mee aan een langeafstandswedstrijd in Suriname, het land waar ze een deel van haar jeugd doorbracht vanwege het werk van haar vader.

De diepte in

Ruim drie jaar geleden begon ze met freediven: duiken op één ademteug, dus zonder flessenzuurstof, en zo lang

buiten

mogelijk onder water blijven in een zwembad of zo diep mogelijk de zee in. 'Ik was op duikvakantie in Birma toen er wel een kwartier lang een walvishaai naast me zwom. Een enorm beest van zeven meter lang dat ongevaarlijk is voor de mens omdat hij alleen maar plankton eet. Plots dook hij de diepte in en was ik 'm kwijt. Op dat moment dacht ik: kon ik ook maar de diepte in duiken. Zo is mijn interesse in freediving ontstaan.' Sindsdien traint ze een kleine tien uur per week, zowel in het zwembad als thuis, waar ze 'droogtrainingen' doet, zoals je adem inhouden. 'Dat oefen ik gewoon tijdens het tv kijken.' Karin werkt fulltime bij DJI in Gouda en Den Haag. Twee keer in de week gaat ze wat eerder weg om te kunnen trainen. Inmiddels heeft ze alle "levels" in de sport behaald en is ze ook instructeur. Freediving is een "mindsport", legt Karin uit. 'Met zo min mogelijk energie moet je zo ver mogelijk proberen te komen onder water. Daarvoor moet je je hoofd gebruiken en vóór alles denken aan je veiligheid. Anticiperen is belangrijk, jezelf onder controle houden. Met snel zwemmen heeft het

niks te maken, dan verbruik je alleen maar veel zuurstof. Na een drukke werkdag moet ik ook altijd eerst even ontspannen voordat ik ga trainen. Dat doe ik meestal in de auto met muziek, op weg naar het zwembad.'

Ranke vis

Ze haalt diep adem en duikt weer onder. In een langzame schoolslag glijdt ze als een ranke vis door het warme water van het zwembad, om na twee banen non-stop onder water weer boven te komen. Ze wordt intussen nauwlettend in het oog gehouden door twee mede-freedivers. 'Je duikt nooit alleen', vertelt ze even later. 'Ik heb altijd een buddy bij me die ik goed ken en volledig vertrouw, want er kan altijd iets misgaan.' Een van de leuke dingen aan freediven is dat zeedieren nieuwsgierig naar je worden als je zonder zuurstoftank duikt, vertelt Karin. 'Zuurstofbellen schrikken ze wel eens af.' Ze heeft al

heel wat bijzondere dieren gezien, van reuzenmanta's tot zeeschildpadden, dolfinen en haaien. Freediven en haar werk bij DJI vertonen wel overeenkomsten, vertelt Karin. 'Veiligheid, je angsten tegemoet treden, je grenzen verleggen, omgaan met onzekerheden. En ook accepteren dat je soms twee stappen vooruit en één stap achteruit zet. Dat hoort erbij.' Ze noemt freediving een soort verslaving. 'Het voelt lekker, geeft een kick en geeft nieuwe energie voor mijn werk. Ik houd ervan om mezelf doelen te stellen en resultaten te behalen. Dat is, denk ik, de grootste overeenkomst met mijn werk.'

Wereldrecord

Karin heeft een duidelijk doel voor ogen en dat is het wereldrecord van 191 meter onder water, dat op naam staat van een Poolse freedivester, verbeteren. 'Dat daagt mij uit en daar ga ik voor.' ■

Veteranen bij DJI

‘Dankzij de marine werk ik nu aan de goede kant van de bajes’

✂️ Bewerking van een artikel van Linde van Deth | 📍 Birgit de Roij

In Nederland zijn ruim 117.000 veteranen. Dit zijn mensen die zich overal ter wereld inzetten of hebben ingezet voor vrede, van de Tweede Wereldoorlog tot nu. Als eerbetoon aan deze mensen wordt eens per jaar de Nederlandse Veteranendag gehouden. Ook bij DJI werken veteranen, zoals Robin Heus, hoofd veiligheid in PI Grave. Hij was actief voor Defensie in Bosnië.

‘De structuur en discipline die ik leerde bij Defensie, helpen me in mijn werk bij DJI’

Bosniëveteraan Robin Heus stapte na Defensie over naar DJI. Hij begon als beveiliging binnen een gevangenis, maar inmiddels is hij hoofd veiligheid in PI Grave. ‘Bij DJI kun je onderop beginnen, maar met heel hard werken en de juiste begeleiding kun je hier flink doorgroeien.’ Robin heeft geweldige collega’s, maar vond nooit de saamhorigheid en kameraadschap die hij ervoer bij Defensie. Daarom richtte hij vorig jaar de vriendengroep Brothers in Arms Nederland op. Brothers in Arms organiseert activiteiten voor gezinnen en de leden komen eens per maand bij elkaar.

Mariniers

Robin kwam op zeer jonge leeftijd bij de mariniers terecht. ‘Ik was vroeger niet zo’n lieverdje en stond op het punt van school getrapt te worden. Mijn opa

had een Defensieverleden en van hem hoorde ik de mooiste verhalen. Dat moest het worden.’ Hij was nog net geen 16 toen hij gekeurd werd voor de mariniers in Rotterdam. Jong, maar door zijn lengte viel dat niet op. ‘De kapitein zei: als hij de keuring haalt, mag hij komen. Ik haalde het. Om 7 uur moest ik me melden, om 8 uur was ik kaalgeschoren en zat ik voor drie weken in het veld. Ik kon wel janken. Maar die tijd heeft me gevormd. Daar zijn me discipline, structuur en normen en waarden bijgebracht die ik in mijn huidige werk nog nastreef. Het heeft ervoor gezorgd dat ik nu aan de goede kant van de bajes werk.’ Na de basisopleiding maakte Robin de overstap naar de landmacht. Hij werd twee keer naar Bosnië uitgezonden als plaatsvervangend groepscommandant van een infanteriegroep. ‘Ik heb een hele mooie tijd gehad, ondanks dat we

ook vervelende dingen meegemaakt hebben, zoals een vreselijk ongeluk waarbij twee jongens omkwamen. We zijn ook beschoten en er was het gevaar van mijnen. Maar ondanks dat is het met een uitzending net als met voetbal. Als je de hele week traint, wil je op zaterdag ook in de basis staan en die wedstrijd spelen.’

Afspraak is afspraak

Na zijn uitzendingen maakte Robin de overstap naar DJI. Toen hij hier binnenkwam, ontdekte hij al snel dat hij niet de enige veteraan bij DJI is. Robin vertelt dat er alleen al in Nieuwegein zo’n twintig veteranen werken. ‘Je begrijpt elkaar en je hebt aan een half woord genoeg. Het maakt het werk soms ook makkelijker. Zeker in een organisatie als deze.

DJI op de Nederlandse Veteranendag

Op zaterdag 30 juni 2018 is het Nederlandse Veteranendag in Den Haag. Een jaarlijks terugkerende, bijzondere dag voor Nederlandse (ex-)militairen die ons koninkrijk dienden in oorlogssituaties en vredesmissies. DJI staat tijdens Veteranendag met een tent op het Malieveld, waar geïnteresseerden terecht kunnen met vragen over ons bijzondere werk en ‘onze’ veteranen kunnen

hier hun ervaringen uitwisselen. Sinds 2014 neemt DJI deel aan het defilé dat door koning Willem-Alexander wordt afgenomen en dat willen we ook dit jaar weer doen. Met een zo groot mogelijke delegatie afkomstig van zoveel mogelijk DJI-onderdelen. Ben jij veteraan? Meld je bij het Veteranencomité DJI. Stuur een e-mail met jouw naam en locatie naar: veteranen@dji.minjus.nl.

Het gaat hier om veiligheid en je bent op je collega’s aangewezen. Absoluut niks ten nadele van mijn andere collega’s, maar bij veteranen onderling is het vertrouwen groot.’

Over zijn loopbaan bij DJI vertelt Robin: ‘Ik begon onder aan de ladder als portier bij PI Haaglanden. Ik had natuurlijk geen juiste vooropleiding, maar ik groeide al snel door naar PIW’er.’ Later werkte hij onder andere als groepsleider in een jeugdinstelling en in PI Utrecht. Steeds kon Robin door opleidingen te volgen, door-groeien naar andere functies. In PI Nieuwegein volgde hij een leerwerktraject waardoor hij uiteindelijk als afdelingshoofd aan de slag kon. Begin december stapte Robin over naar PI Grave, waar hij werkt als hoofd veiligheid. In die functie heeft hij minder contact met gedetineerden. ‘Dat mis ik wel. Ik ben iets meer van de werkvloer af.’ Robin heeft in zijn werk voor DJI profijt van zijn Defensieachtergrond, zegt hij zelf. ‘Vooral qua structuur en discipline. Ik geef duidelijk aan: dit gaan we doen, in deze tijd, en dit is jouw rol. Maar ook: afspraak is afspraak. Zeker binnen de PI is dat erg belangrijk, het draait hier om veiligheid. En om geloofwaardigheid naar collega’s en gedetineerden: houd je aan de afspraak. Tegelijkertijd moet ik oppassen dat ik niet te snel ga, iedereen moet mee kunnen. Diplomatie is nog een ontwikkelpunt.’ ■

Robin Heus: ‘Bij veteranen onderling is het vertrouwen groot.’

Jubilea

25

- 01-01-2018

Mevr. J.M. v.d. Vorst
- 01-01-2018

Mevr. A. Scheen-Schilder
- 01-01-2018

Mevr. K.K.E. Assen
- 01-01-2018

Dhr. M.A.F.C. Gevers
- 01-01-2018

Dhr. A.P.W. de Brouwer
- 01-01-2018

Dhr. J.T.W. v.d. Groenendaal
- 01-01-2018

Dhr. M. Sabbar
- 01-01-2018

Dhr. R.M. Strijk
- 01-01-2018

Mevr. J.C. Rickets-Zinhagel
- 01-01-2018

Dhr. F. Barends
- 01-01-2018

Dhr. R.J.M. Dekker
- 01-01-2018

Mevr. M.J. Voorwerk
- 01-01-2018

Dhr. J. Kist
- 03-01-2018

Dhr. H. Reinders
- 03-01-2018

Dhr. R.P.C.W. v.d. Bogart
- 03-01-2018

Dhr. L. Mulder
- 03-01-2018

Dhr. D. Fennema
- 04-01-2018

Dhr. D.M. Zinhagel
- 04-01-2018

Dhr. G. Smit
- 04-01-2018

Dhr. R. van Rosmalen
- 04-01-2018

Mevr. A.H. Deiman
- 05-01-2018

Dhr. R.H.J.G. Bastings
- 06-01-2018

Dhr. A.A. Sewdien
- 08-01-2018

Dhr. M.H.H. Ackermans
- 09-01-2018

Mevr. L. Gersen
- 10-01-2018

Dhr. D. Steenman
- 11-01-2018

Mevr. S.W.M. Terpstra-Vodde
- 12-01-2018

Dhr. P. Borsboom
- 13-01-2018

Dhr. R. Teunissen
- 15-01-2018

Dhr. M.Y. Teule
- 15-01-2018

Dhr. R.B.M. Reith
- 17-01-2018

Dhr. R.R. Bouw
- 18-01-2018

Dhr. E. Unal
- 19-01-2018

Mevr. M.A. de Jong
- 19-01-2018

Dhr. B. Elands
- 20-01-2018

Dhr. P.J.H. Verhaegh
- 21-01-2018

Dhr. R. Esajas
- 25-01-2018

Mevr. M. Lemstra-Bottinga
- 27-01-2018

Dhr. M.H.G.W. van Vonderen
- 28-01-2018

Dhr. M.C. van Houten
- 28-01-2018

Dhr. M.A.L. Olivier
- 29-01-2018

Dhr. H.J.F. Kleijssen
- 30-01-2018

Dhr. R.M. Kuiper
- 31-01-2018

Dhr. V. v.d. Beeten
- 01-02-2018

Dhr. D. Lindeboom
- 01-02-2018

Mevr. S.J.W. Geraets
- 01-02-2018

Mevr. I. Roos-Hagen
- 01-02-2018

Dhr. E. Plantinga
- 01-02-2018

Dhr. H.P. Mekking
- 02-02-2018

Dhr. S.M. Jong
- 04-02-2018

Dhr. L.E. Laan
- 04-02-2018

Dhr. R.J. Toes

06-02-2018

Dhr. P.J. de Boer

06-02-2018

Mevr. N.A.J. v.d. Laar

07-02-2018

Mevr. P.G. Koopman

12-02-2018

Dhr. R.J.M. Nikkelen

12-02-2018

Dhr. R.J. van Hinte

15-02-2018

Dhr. J.J.J. van Hagen

15-02-2018

Dhr. J. Steenbergen

16-02-2018

Dhr. M. Gunduz

19-02-2018

Dhr. S. Jonkman

20-02-2018

Dhr. J.J.M. van Heijst

26-02-2018

Mevr. drs. W.A.P. Blankman

26-02-2018

Dhr. A. Verbeek

27-02-2018

Dhr. P.L. Boes

27-02-2018

Mevr. G. Mulder-Hoekstra

28-02-2018

Dhr. E.C. Emanuels

01-03-2018

Dhr. P.H.J. van Veen

01-03-2018

Mevr. M.J. Elshout

01-03-2018

Mevr. A.T. van Aken

01-03-2018

Dhr. H.J.P. Knaap

06-03-2018

Dhr. F. v.d. Velde

06-03-2018

Dhr. R. Hetteling

08-03-2018

Mevr. H.M. Fernand

10-03-2018

Dhr. P.A.H.M. v.d. Bogaart

14-03-2018

Dhr. R. van Gelder

14-03-2018

Mevr. R.J. Akkerman-Veenma

15-03-2018

Dhr. R. Bahadoer

15-03-2018

Mevr. M.J.M. L'Ortije-Cremers

15-03-2018

Dhr. S. el Makoui

15-03-2018

Dhr. D. Feijen

15-03-2018

Dhr. S.M. Singh

16-03-2018

Dhr. H. Abbink

16-03-2018

Dhr. M. v.d. Berg

17-03-2018

Mevr. M.A.J. Stevens-Verdaasdonk

20-03-2018

Dhr. L.J. Sollie

22-03-2018

Dhr. L. Hellinga

23-03-2018

Dhr. J. Taihuttu

29-03-2018

Dhr. E.M.J.E. de Greef

01-04-2018

Mevr. E.M. Wiebes-Dieters

01-04-2018

Dhr. A.N. de Vries

01-04-2018

Dhr. D. Veen

01-04-2018

Dhr. F.W. Scholtsbergh

01-04-2018

Dhr. A.J. Pekel

03-04-2018

Dhr. H. Veenhuizen

03-04-2018

Dhr. P.J.J. Consten

04-04-2018

Dhr. M.R. de Vries

06-04-2018

Dhr. T.M. Rab

07-04-2018

Mevr. drs. M. Rietveld

12-04-2018

Dhr. W.J. van Duyn

12-04-2018

Dhr. R.A. de Ruiter

15-04-2018

Mevr. P.J. Huijsmans

16-04-2018

Dhr. R.A.J.M. Pellemans

17-04-2018

Dhr. W. Ploeg

18-04-2018

Dhr. L.J.M. Duinkerken

18-04-2018

Dhr. M.H.J. Eelderink

19-04-2018

Dhr. E.J.M. Hageman

19-04-2018

Dhr. M.P. Dekker

21-04-2018

Dhr. H. Tip

21-04-2018

Dhr. B.R. de Zwaan

22-04-2018

Dhr. F.C.B. Groen

23-04-2018

Dhr. I. Sarac

25-04-2018

Dhr. R. Gerritsen

27-04-2018

Dhr. S.H.M. Janssen

29-04-2018

Dhr. O. van Leuken

30-04-2018

Mevr. J.D. Wilkens

04-01-2018

Dhr. K. Brandsma

04-01-2018

Dhr. J. Faber

09-01-2018

Dhr. H. Vellema

12-01-2018

Dhr. J.E. van Esch

19-01-2018

Dhr. F.L.P. van Loon

25-01-2018

Dhr. J.A. Hutten

31-01-2018

Dhr. R.O. Kolditz

01-02-2018

Mevr. C. Gordijn-van Hoorn

01-02-2018

Dhr. E.H. Eilering

01-02-2018

Dhr. J.W. Kuiper

01-02-2018

Dhr. F. Kuiper

01-02-2018

Dhr. P.M.W. Weerts

01-02-2018

Dhr. J.J. van Schaik

03-02-2018

Dhr. R.M.A. Smits

05-02-2018

Dhr. P.M.A. Bex

24-02-2018

Dhr. J.J. Mulder

28-02-2018

Dhr. T. Kroon

01-03-2018

Dhr. J.A. Smit

01-03-2018

Dhr. P.H. Locht

01-03-2018

Dhr. P.C.J. Goorden

03-03-2018

Dhr. A.A. Hoekstra

03-03-2018

Dhr. T. Palsma

03-03-2018

Dhr. H. Donker

14-03-2018

Dhr. W. v.d. Burg

19-03-2018

Dhr. R.N.J. Leurs

19-03-2018

Dhr. C.J. van Soelen

20-03-2018

Dhr. J.P.M. Jeursen

20-03-2018

Dhr. A.G.M.A. van Stokkum

31-03-2018

Dhr. F.J.M. Hermans

01-04-2018

Dhr. A.J.W. de Jong

07-04-2018

Dhr. J.J.M. Mullers

14-04-2018

Dhr. R. Wijma

29-04-2018

Dhr. V.P.J. Selier

30-04-2018

Mevr. Y.M. Tienkamp

40

- 01-01-2018

Dhr. H.L. Sinnema
- 02-01-2018

Dhr. C. Bruining
- 04-01-2018

Dhr. H.W. Pisters

→ Vervolg van pagina 2

Nu...
in 2018

✍ Jeroen van den Nieuwenhuizen | 📸 Rien Linthout

Willem: ‘38 jaar geleden zaten de gedetineerden in de Blokhuispoort vrijwel de hele dag achter de celdeur. In de loop van de jaren 80 veranderde het systeem. Ik werd PIW’er en kreeg als taak gedetineerden zo goed mogelijk te begeleiden naar buiten. Als ‘idealist’ was ik daar blij mee, omdat ik het juist van mijn contact met mensen moet hebben.

Gaandeweg kostte het me steeds meer moeite om mijn werk goed te doen. Er kwamen meer mensen binnen met psychisch gestoord gedrag, maar tegelijkertijd waren we structureel onderbemand. Rond de eeuwwisseling heb ik de overstap gemaakt naar de ICT. En dat doe ik nog steeds met veel plezier, sinds 2004 vanuit Veenhuizen. Ik verdeel inkomende calls onder de specialisten en zie toe op de voortgang. In mijn begintijd als IT’er hier in Leeuwarden lag er op de zolder boven mij een archief. Daar kwam ik allerlei oude geschriften over de Blokhuispoort tegen. Het was alsof een virus me te pakken kreeg. Sindsdien zoek ik bijna elke dag naar oude verhalen over de Blokhuispoort. Inmiddels heb ik een enorme verzameling aangelegd. Sommige verhalen grijpen je echt bij de strot. Zoals dat van Ilje Wykstra, een losgeslagen arbeider die in 1929 vier veldwachters met een karabijn heeft vermoord en die na lange eenzame opsluiting uiteindelijk in een krankzinnigengesticht is overleden aan tbc.

In 2009 heb ik met twee oud-collega’s Stichting Blokhuispoort opgericht. Samen beheren we een onlinemuseum op www.blokhuispoort.nl. Het gebouw zelf is nu het domein van creatieve en hippe mensen. De geest is eruit. Gelukkig mogen we nog wel deze oude directiekamer gebruiken, die in oude staat is hersteld. Vandaaruit organiseren we rondleidingen voor mensen en laten we ze ervaren hoe het er in vroeger tijden aan toeging in de bajes. Zo houden we het verleden levend. Dat geldt ook voor de historie van de gestichtswacht. Een jaar geleden ben ik de website geschichtswacht.nl begonnen. Via deze site heb ik nu weer veel contact met collega’s uit die tijd. De verhalen van toen delen we nu online.’ ■

Momentopname

Edwin Walvisch

Eind vorig jaar wordt PIW'er Judith Kempenaar gebeld of ze een "leuke klus" wil doen. Eentje waar ze met niemand over mag praten. Het blijkt te gaan om een dag optrekken met de minister. Sander Dekker komt eind december langs voor een werkbezoek in de PI waar zij werkt, Dordrecht. De minister blijkt oprecht geïnteresseerd in alles wat met het

werk te maken heeft en als hij aan het einde van de dag abrupt wordt weggeroepen voor een spoedoverleg, vindt Judith het jammer dat ze niet even met hem kan napraten over zijn ervaringen. Daarom zoekt ze korte tijd later contact met zijn perswoordvoerder. Van het één komt het ander en op 7 maart wordt Judith uitgenodigd bij de minister in

Den Haag. Daar blijkt dat zijn bezoek aan PI Dordrecht echt indruk heeft gemaakt. En er is méér. Sander Dekker besluit het gesprek met het verzoek om eens in de paar maanden met Judith af te spreken om inhoudelijk te sparren. Vanaf nu is Judith dus een regelmatige gast in Den Haag. Waar een leuke klus toe kan leiden... ■